

## Sveta noč.

Iz mladih let pravljica krasna vstaja,  
 Obujajoč presladke mi spomine:  
 Odprô se sveto noč nebá višine,  
 Prostorî v njih nebeškega sijaja.

Prikaže s cvetjem dete se iz raja,  
 Za hip pred njim noči temà izgine,  
 Pokrije cvetje gôre in doline,  
 Za hip se zemlji sneg in led otaja.

Zaklet po dolu sence svet je blódil,  
 Mej snegom, ledom srca so ječala . . .  
 A ko po zemlji Božji sin je hódil,

Spoznanja luč je posijala zlata,  
 In vigred je v človeških srcih vstala,  
 V nebeški raj odprla so se vrata.

Gr. Gornik.



## Jaslice.

Zima se je približala in prvi sneg je prav debelo zapadel. To je bilo veselje za dečke. Nakrat jih je bila cela tropa pri snegu. Nekateri so se kepali, drugi pa delali sneženega moža.

Tudi Tonček in Janko sta šla z materinim dovoljenjem med svoje tovariše.

Ko ju pa oče zapazijo, pokličejo ju k sebi in jima rekó: »Res nedolžna je ta igrača, a vendar je zdravju nevarna. Kako lahko se kdo prehladi, zboli in umrje. Bodita raje tedaj v sobi in jaz vama bodem povedal, kaj da delajta, in videla bodeta, da vama bo bolj kratek čas, ko pa zunaj na snegu«.

Ker sta bila Tonček in Janko poslušna otroka, ubogala sta takoj svojega dobrega očeta in sta zvesto poslušala, kaj jima bodo povedali. Oče pa sežejo v žep in dadó dečkoma dvajsetico, rekoč: